

La capçalera de la manifestació, poc després d'encetar la marxa. Duen la pancarta, d'esquerra a dreta, Joan Beneyto, Mònica Glaenzel, Joel Joan, Eliseu Climent, Vicent Martínez Sancho, Carles Solà i Enric Solà.

Per afirmar la nació

Encapçalades pel lema “Som una nació”, milers de persones van commemorar enguany la diada del 25 d'abril a la ciutat de València.

“**N**o he vingut avui a València per solidaritat. La solidaritat és un valor important que dignifica, sense cap dubte, però un és solidari amb la gent de fora, i jo, que visc a Barcelona, quan vinc a València sóc a casa.” L'ovació va ser espectacular. Les paraules de l'actor Joel Joan, sens dubte un dels rostres de la jornada, van entusiasmar els milers de persones aplegades a la plaça d'Amèrica un cop finalitzada la manifestació, aquest passat dissabte, 27 d'abril. I és que, novament, la ciutat de València esdevenia immillorable amfitriona per a la riuada multicolor que va fer vessar els seus carrers de dolçaines i tabals, marxes mores, castellers, banderes i entusiasme

reivindicatiu; més de quaranta mil persones segons Acció Cultural del País Valencià (ACPV) –l'entitat convocant–, o dues, quatre o cinc mil segons les diverses versions fetes públiques per fonts policiaques.

Després d'una solemne i emotiva *Muixeranga* tocada a l'uníson per bona part dels dolçainers –que acte seguit s'havien de repartir tot al llarg de la marxa–, la pancarta de capçalera es va anar obrint pas entre els aplaudiments que li arribaven de la gent congregada a les voreres. La sostenien Eliseu Climent i Vicent Martínez Sancho, juntament amb altres membres d'ACPV; Carles Solà, exrector de la Universitat Autònoma de Barcelona, i els televisius Joel Joan i Mònica Glaenzel –que no van

deixar de signar autògrafs tot al llarg del recorregut-, i el lema, més que no pas reivindicar, afirmava: “Som una nació.” Seguidament, gent arribada de tot arreu d’aquesta nació, d’Elx i Perpinyà, d’Igualada, Mallorca, Calaceit i Castelló, va desfilar en una colorista barreja.

A favor de “l’ús social de la llengua” s’expressava CCOO-PV; ERPV i Esquerra Verda compartien pancarta (“Una esquerra per a un país”) sostinguda per Josep-Lluís Carod-Rovira, Agustí Cerdà i Joan Francesc Peris; els components de la Mesa per l’Entesa –Esquerra Unida, Els Verds i Esquerra Valenciana– es presentaven junts per primer cop en una manifestació i comptaven amb la presència de Joan Ribó i David Ham-

merstein (“Un altre País Valencià és possible”); la Intersindical Valenciana (STEPV-STAPV-STSPV-STPV) es manifestava per “Un país lliure en un món en pau”; el Bloc Jove ho feia amb el lema “País de joves, país amb futur”, i el PSAN, precedit pels Dimonis de Benimaclet, amb l’eslògan “De Perpinyà a Alacant, sempre en català”.

N’hi havia més, de pancartes, és clar. Hi havia el no rotund a la projectada caserna de l’OTAN a Bétera (expressat també en forma de tanc de cartró que es passejava amunt i avall de la marxa, amb el seu canó tapat amb una samarreta estelada) i les reivindicacions d’Endavant i de Maulets; hi havia el veïnat del Cabanyal-Canyamelar, que, sense

El lema de la diada, més que no pas reivindicar, afirmava: “Som una nació”

deixar el “Salvem”, anunciava una festa per celebrar que, de moment, s’ha aturat la demolició d’aquest antic poble, ara barri de València, i la solidaritat amb Palestina que feien sentir des de Revolta; hi havia Acció Ecologista-Agró i els Casals Jaume I; hi havia, en

A la pàgina anterior, una mostra de la massiva participació a la manifestació, amb algunes de les pancartes que s'hi van poder veure i la gran estelada, que precedia l'animat bloc de Maulets. En aquesta pàgina, Joel Joan durant la seva intervenció; algunes escenes del públic que escoltava els parlaments; Al Tall amb la banda, dalt de l'escenari; i dos dels protagonistes de la diada: el so de les dolçaines i els castells que va alçar, tot al llarg del recorregut, la colla nord-catalana del Riberal.

“Un dia entrarem a la plaça de Bous i farem l'ajornat homenatge a València”

definitiva, reivindicació i festa en una diada que les prohibicions en cap cas no van reeixir a aigualir.

De fet, si havien pretès deslluir la jornada, ni la nova negativa de la Diputació de València a cedir la plaça de Bous per a l'espectacle de tancament de la

manifestació, ni l'actitud de l'Ajuntament —que a darrera hora prohibí l'ús d'un espai públic per al concert d'Al Tall i obligà l'organització a trobar una ubicació alternativa al campus de la Universitat de València— no ho van aconseguir. En tot cas, la referència a les prohibicions, la va fer Vicent Martínez Sancho, president d'ACPV, durant el seu parlament de cloenda de la manifestació, i la va convertir en determinació llargament aplaudida: “En podeu estar segurs: un dia entrarem a la plaça de Bous i farem l'ajornat homenatge a la València fidel a les seues arrels i esperançada en el seu futur.” Els parlaments, els havia obert Carme González, presidenta de l'associació de Veïns la Unifi-

cadora de la Punta, agraïnt la solidaritat rebuda i convidant a tothom a acompanyar els habitants d'aquesta part de l'horta de València en la seva resistència diària davant les excavadores que els en volen foragitar.

La intensa jornada es tancà al Campus de Tarongers de la Universitat de València, on el grup Al Tall, acompanyat d'un centenar de músics de la Banda Conjunt Instrumental Mestre Tàrraga de Castelló de la Plana, celebrava, davant d'un públic absolutament entusiasta que corejava totes les cançons, 25 anys de músiques i compromís amb el país.

Núria Cadenas